

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gellért Ügyvédi Iroda, dr. Katona Edina ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Sári Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen, elszámolás iránt indított perében, a Pest Megyei Bíróság 2011. október 18. napján meghozott 22.P.24.631/2006/52. számú ítélete ellen, a felperes részéről 54. és Pf.3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 150.000 (egyszázötvenezer) forint + ÁFA másodfokú perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 598.100 (ötszázkilencvennyolcezer-egyszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes, mint engedményes a módosított keresetében a Ptk. 198. § (1) bekezdés, 298. § a) pontja alapján a jogelődje és az alperes között 2002. január 2. napján létrejött „megállapodás”-ban foglalt kötelezettség megszegése, hibás teljesítés miatt 1.453.452 forint, továbbá a Ptk. 361. §, illetve 339. § (1) bekezdés alapján 8.514.320 forint és 2002. október 10. napjától, valamint 1 darab Mortensen gép ellenértékéért 984.000 forint és 2002. október 10. napjától számított kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest utalva a Ptk. 277. § (1) bekezdésére, a 313. § és 338. § (1) bekezdésére is.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperesi állításokat, a kereset jogalapját és összecszerűségét. A harmadik kereseti kérelem tekintetében elévülésre is hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, fizessen meg az alperesnek 602.580 forint perköltséget, míg az államnak 578.500 forint le nem rótt illetéket.

Az ítélet indokolása értelmében a Pp. 121. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra is figyelemmel az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, mit kér a felperes és milyen jog alapján. Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a **XX** Kft. ügyvezetője és az alperes között 2002. január 2. napján megállapodás jött létre, mely szerint a felperes átadja **KK** vállalkozótól 1995. szeptember 14-én átvett gépeit, és a közem területét azzal, hogy a Kft. anyagait közösen értékesítik; a Kft. vállalta, hogy az eddig megismert vevőkört az alapanyag és termékszállítói címetek átadja az alperes részére, biztosítja a gyártás esetenkénti felügyeletét is. Megállapodtak továbbá az alperes, illetve a kft. illető ellenértékekről. Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a megállapodás megkötésekor az alapanyag, az árukészlet pontos felmérése a felek együttes jelenlétében nem történt meg, a felek között a jogviszony 2002. október 10-ével megszűnt, amelynek folytán fennálló elszámolás alapjául szolgáló tények bizonyítása a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján a felperest terhelte. Utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a felperest több alkalommal tájékoztatta a bizonyítandó tényekről és felhívta bizonyításra. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget; nem bizonyította, hogy az alperessel kötött megállapodáskor milyen anyagokkal, milyen mennyiségben rendelkezett, illetve, hogy az ingatlanon található anyagokkal teljes egészében ő tulajdonosként rendelkezett, rendelkezhetett. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a felperes nem bizonyította azokat a tényeket, amelyek az alperessel szembeni elszámolásához elengedhetetlenül szükségesek, melyek az elszámolás alapjául szolgálhatnának. Ennélfogva sem a forgalmazással kapcsolatos, valamint a megmaradt nyersanyagokkal, közetekkel kapcsolatos igényt sem tartotta elbírálnak. A gép értékének megtérítése iránti igény elévülését állapította meg a Ptk. 324. §-ra is figyelemmel. Kiemelte, hogy a felperes a kereseti kérelem tárgyát nem képező iratokat is csatolt, továbbá a fényképfelvételekből következtetés nem volt vonható a felperes tulajdonjogára, az ingatlanon tárolt anyagok mibenlétére. Mindezek alapján a keresetet elutasította.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést. A fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, a 2002. január 2. napján megkötött megállapodásban foglaltak szerint a forgalomból eredően becsatolt 15 darab számla alapján 1.453.452 forint és 2002. január 2. napjától a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti kamatai, a 2001. december 31-i leltár 44-61 sorszámu tételeinek ellenértékeként 8.514.320 forint és 2002. október 10. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Ptk. 277. § (1) bekezdése, 313. §, és 338. § (1) bekezdése alapján. Álláspontja szerint okiratokkal bizonyította az alperes szerzésének időpontjában fennálló vagyoni helyzetet, bizonyította a követelése alapjául szolgáló tételek eredetét, mennyiségét, értékét. Utalt arra, hogy

az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, miszerint a felek a szerzésig közösen dolgoztak a kőüzemben, továbbá azon tényre, hogy a felperes kiszámlázta a Kft-n keresztül azon tételeket is, amely alperes birtokában maradtak, hiszen azokkal alperes sajátjaként rendelkezett és azokat fokozatosan ki is árulta. Megítélése szerint a becsatolt leltár minden kétséget kizáróan bizonyítja az alperes által átvett anyagok mennyiségét és értékét, a csatolt számlák pedig igazolják ezen anyagok eredetét.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta megalapozottsága folytán. Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárás alatt felperes több alkalommal tájékoztatást kapott a bizonyítási teherről, a felperes indokolatlanul sok lehetőséget kapott igényének ténybeli és jogi alapjának bizonyítására. Hivatkozása szerint önmagában a felperes általi számla kiállítása nem bizonyítja a követelés jogalapját ésösszecszerűségét.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú ítéletnek az egy darab Mortensen gép ellenértéke tekintetében előterjesztett kereset vonatkozásában elévülés folytán hozott elutasító ítéleti rendelkezése nem volt fellebbezéssel támadott, ezért azt a Pp. 228. § (4) bekezdése és 253. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság nem érintette.

A fellebbezéssel támadott ítéleti rendelkezések tekintetében az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelésével állapította meg és abból megalapozott jogkövetkeztetéssel helytálló ítéleti döntést hozott. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá:

A felperes mint engedményes érvényesített követelést az alperessel szemben a 2002. január 2. napján kelt szerződés alapján. Ennek értelmében a Ptk. 198. § (1) bekezdés szerint a Ptk-ban külön nem nevesített szerződés jött létre a felperesi jogelőd és az alperes között. A szerződés 4. pontja értelmében a felperesi jogelőd tulajdonát képező alapanyagokat, készárúkat a szerződő felek meghatározott módon értékesítik, amelyből havi elszámolás alapján meghatározott százalék illeti meg az egyik, illetőleg a másik szerződő felet.

Az alperes tagadásával szemben - miután a szerződésre a felperes kívánt jogot alapítani - a felperest terhelte a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a bizonyítás. Így a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperessel létrejött szerződéskötéskor ténylegesen milyen felperesi jogelőd tulajdonát képező anyagok voltak az ingatlanon, ebből az alperes mely fajtából milyen mennyiséget értékesített, milyen áron, melyhez képest a felperest a szerződésben foglaltakra is figyelemmel milyen összeg illeti meg, illetve melyek azok, még a felperes tulajdonát képező, de alperesnél maradt anyagok és azok ellenértéke, amelyekre a felperest igényt tart és amelynek ellenértékének megtérítésére az alperes köteles.

Bár, az írásbeli szerződés utal leltárra, azonban a rendelkezésre álló adatok alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a szerződéskötéskor az

alapanyag és árukészlet pontos felmérése a szerződő felek együttes jelenlétében nem történt meg. A felperes által csatolt a jogelődje által készített leltár az alperessel történt szerződéskötést megelőző, illetőleg azt követő későbbi keltezésű és arra nincs adat, hogy a per tárgyát képező szerződés alapját a leltár képezte, az alperes annak ismeretében kötött szerződést. Miután a szerződő felek által közösen készített leltár, illetőleg az alperes által is elfogadott leltár, ami a szerződés alapját képezte, nem állt rendelkezésre, így a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a keresetben érvényesített anyagok a felperesi jogelőd tulajdonát képezték, és azok az alpereshez kerültek, amelyekkel az alperes rendelkezett, és azokkal a felperes felé nem számolt el.

Egyéb tényadat, bizonyíték hiányában a felperes által kiállított számlák, illetőleg a felperes által felvett leltár önmagában nem alkalmas a felperesi követelés bizonyítására. A felperes előadása szerint a követelése alapját képező számlák nem a szerződő felek közötti elszámolás eredményeként kerültek kiállításra. A rendelkezésre álló iratok tény, hogy a szerződésben foglalt havonkénti elszámolás ténylegesen nem történt meg a szerződő felek között. A felperes csak állította a közös, illetve a tulajdonát képező ingóságokra az alperesi értékesítést, azonban azt ténylegesen nem bizonyította, figyelemmel arra, hogy az alperes bár nem vitatta, hogy használta az ingatlanon lévő kőmennyiséget, azonban annak eredetét bizonytalannak tartotta, illetőleg több tulajdonosra, továbbá saját beszerzésre is hivatkozott.

Mindezek kiemelésével az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a felperes az őt terhelő bizonyításnak nem tett eleget. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján pedig ítéleti bizonyossággal nem volt megállapítható, hogy az alperesnek a per tárgyát képező szerződésből eredő kötelezettsége alapján a felperes felé teljesítési kötelezettsége keletkezett, az alperes szerződéses kötelezettségét megszegte, amelyből következően fizetési kötelezettsége és a felperes által megjelölt összegű fizetési kötelezettsége állna fenn a felperes felé, illetve, hogy az alperes birtokában felperesi jogelőd tulajdonát képező anyagok maradtak, amelynek értéke a felperes által megjelölt összeg, és amelynek így a megfizetésére köteles az alperes. Mindezek kiemelésével bizonyítottság hiányában az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a keresetet.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú perköltség megfizetésére a felperes köteles a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján, melyben az alperest képviselő ügyvéd díját számolta el a másodfokú bíróság, annak összegszerűségét mérlegeléssel a pertárgyértékhez képest kifejtett ügyvédi tevékenység alapul vételével a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés alapján megállapítva.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a másodfokú bíróság az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés alapján

alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés értelmében rendelkezett.

Budapest, 2012. március 20.

Dr. Merőtey Anikó sk.
a tanács elnöke, előadó bíró

. Molnár Ágnes sk.
bíró

Ráczné dr. Gohér Angyalka sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bíróági ügyintéző